

separacions. El que el francès fa de «buidar» les síl·labes àtones és el contrari del que assenyalem, que és el fet d'«omplir-les», agafant un accent que desencadena alteracions en el ritme del conjunt.

És necessari que les regles del comportament oral del dialecte oriental i de l'occidental es difonguin pel que fa als punts comentats. Creiem que no ens hem d'exposar a cap mena de dubte sobre el que és dialectologia catalana o no. La confusió que demostren els qui parlen en públic o per al públic no ha de trobar cap punt fals de suport ni cap orientació no s'ha de seguir.

CATALÀ PARLAT

Maria Molins (Barcelona)

Doncs, sí, em fa il·lusió el títol, ja que així anomenàvem unes classes de català per a no-catalano-parlants quan vaig començar a ensenyar-ne. Però de vegades els títols... I és que penso que amb aquest tan bonic de NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA ens hem oblidat de moltes coses. Què hem de fer per normalitzar una llengua sinó parlar-la? Ah! i parlar-la tan bé com puguem. Per això (i suposo que no vaig llegir massa de premsa) em va deixar palplantada veure uns titulars a la premsa, en els quals semblava que ens donessin permís per a anar a comprar en català i que el botiguer o dependents/tes ens havien d'entendre. Jo he anat a comprar sempre en català i no he tingut cap problema. I dic, sempre, parlant de molts anys enrere. Fins i tot podria contar alguna anècdota que ara no ve al cas.

I tornant a la normalització, no acabo d'entendre com després de tants anys encara no hem pogut «normalitzar» moltes coses. No tornaré pas a repetir tot allò que persones més autoritzades que jo posen en relleu en els defectes del català oral en aquesta mateixa revista. Abans, calia corregir als alumnes de parla catalana calia els barbarismes, les formes

verbals, la sintaxi... Però ara segons qui sento parlar, i em refereixo als professionals de la ràdio i la televisió, els recomanaria unes llibretes autocorrectives, editades per E.U.M.O. ja fa un rengle d'anys, pensades per als qui no eren catalano-parlants, per tal d'ensenyar-los unes regles elementals de pronunciació i d'expressió oral com els trobaments vocàlics, emmudiments... que sembla que s'hagin oblidat del tot.

FA RIURE? ...FA PLORAR?

Josep Baiget (Barcelona)

Recordo que, fa molts anys, vaig llegir aquest acudit al PATUFET:

Un matrimoni volia anar al teatre. Ell ja estava a punt, però ella, com sempre sol passar a les dones, no acabava mai d'empolainar-se. L'home, pacient, li demanava que enllestís aviat:

— Au cuita, dona, guillem que és tard!

Com que la dona era castellana i, com la majoria de castellans, no volia donar el braç a tòrcer, li va replicar que parlés en castellà. I l'home, complaent, també com la majoria, engegà.

— Ave cocida, mujer, guillermo que es tarde!

Aquest acudit em va fer riure; aleshores jo era molt jovenet.

Estrafer una llengua forastera per no conèixer-la prou, quasi sempre sol fer riure.

En canvi, estrafer la llengua pròpia per ignorància, per negligència o pel contacte amb una altra, i fer-ho des de la professió en els mitjans de comunicació, fa llàstima i fins i tot produeix indignació.

Una vegada vaig sentir un locutor que deia: «Avui estic molt content